

кѣлката, а въ другата земале по една кѣрпа, и захванале да подскачатъ. Най-напредъ тие играле по-полека, послѣ скоро, а най-послѣ са разскачале до толкова, щото главите имъ са ударяле о таванътъ. Когато тие юнаци са на играле, то станале други двоица, послѣ трети двоица, и, най-послѣ, скокнале дѣдо Либенъ и Хаджи Генчо.

— Сега ще да видиме, свате, останала ли е въ тебе баремъ капка отъ старата младостъ, рѣкалъ Хаджи Генчо дѣду Либену.

— Ехъ, Хаджи, ти са не грижи за мене ; азъ не ща да са засрама предъ никого.

И дѣдо Либенъ засукалъ мустаките си и пусналъ са, като препелѣшка, по стаята. Разгорѣла са старешката ерѣвѣ, налѣле са жилите, лицето почервенѣло, като ракъ, потъ захваналъ да чучурка, като градъ, и дѣдо Либенъ помладѣлъ ; той свалилъ